

РЕШЕНИЕ

№ 5399

гр. София, 07.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 06.08.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7358** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.87 от Закона за убежището и бежанците във връзка с чл. 145, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс.

Жалбоподателят А. М. Х., ЛЧН:[ЕГН] със адрес: [населено място], [улица] оспорва Решение 872/14.06.2013 г. на Председателя на Д. в частта по отказа да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут по чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Последното изрично е заявено и уточнено от жалбоподателя в открито съдебно заседание на 06.08.2013г.

Поддържа, че с това решение му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по Закона за убежището и бежанците. Решението е неправилно и незаконосъобразно, тъй като изложеното в него не отговаря на действителната ми бежанска история и на фактическата обстановка на живота в Л., а като следствие от това е нарушен материалния закон. Излага основания за това, в смисъл, че административният орган за да постанови оспорения отказ от предоставяне на статут по чл.8 и чл.9 от ЗУБ, не се съобразява с разясненията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на С. по тълкуването на чл.15, б."В" от директива 200483/ЕО Твърди и, че при постановяването на оспорения административен акт, административният орган се позовава и на справка с вх.№2712 от 21.05.2012 г. г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на Д..

Жалбоподателят поддържа, че не били обсъдени всички правнорелевантни факти и обстоятелства, чрез които ще се установи обективната истина и имащи съществено

значение за личното ми положение, а обсъдените факти и обстоятелства са превратни тълкувани и направените изводи са крайно нелогични.

Счита, че е налице сериозна опасност за живота и сигурността му, но тези доводи не били подробно обсъдени от административният орган в нарушение на чл.35 и 36 от ЗУБ. Според него обстановката в Л. не е спокойна. Гражданската война в С. се прехвърлила в Л.. В Л. действали около 17 терористични и криминални групи. Отделно от това в страната действат и си оспорват първенство и движенията Ф. и Х.. Противоборството между тях прави несигурен и рисков живота на всички. Ф. използва максимално възможността да получава по суша, въздух и вода оръжие от Х.. Сочи факти и, че ставало дума за навлизанията на сирийската армия в източен Л. в преследване на бунтовнически части.

Счита, че в неговия случай е приложима разпоредбата на чл.9, ал.1 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В подкрепа на стоите фактически твърдения посочва и решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. по дело №С-465/2007 г. Съгласно нето, следва да се отбележи, че използваните в чл.15, б."а" и "б" от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставянето на статут на бежанец или статут на субсидирана закрила изразите „смъртното наказание, „екзекуцията“ , както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“, са абсолютно идентични на тези , посочени в ЗУБ и обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в чл.15, б."в" от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя обхваща една по - обща опасност от посегателство. Всъщност по -скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт". На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно", термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични" трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащият въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидирана закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в чл.15, б."в" от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на чл.15, б."в" от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което „опасностите, на които изобщо е изложено населението или на част от населението на една страна,

обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат класифицирани като тежки посегателства". Макар всъщност това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в чл.15, б."в" от Директивата условия са изпълнение по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на израза „обикновено" все пак допуска хипотезата на извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност. И. характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната субсидиарна закрила е субсидиарна и според общия смисъл на чл. 15 от Директивата, тъй като дефинираните в б."а" и „б" от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация. Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на чл.15, б."в" от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да бъде обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в чл.15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може да търси той субсидиарна закрила. Съгласно посоченото решение на С. чл.15, б."в" от Директивата във връзка с чл.2, б."д" от същата Директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или в съответния район, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В чл.75, ал.2, изр.първо ЗУБ е предвидено, че при произнасянето по молбата за статут от страна на председателя на Д. се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети страни. В конкретният случай това изискване не е изпълнено, тъй като административният орган не е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила. По делото липсват данни относно актуалната обществено - политическа обстановка в Л., което е от съществено значение за преценката относно наличието на обстоятелства по чл.9, ал.1, б."в" от ЗУБ за предоставянето на хуманитарен статут, съобразено с тълкуването по посоченото решение на С.. В решението на председателя на Д. е направена формална преценка на ситуацията в страната, чрез позоваване на справка №2712 от 21.05.2012 г. на Дирекция „ЕВМДЕБФ" при Д. и избирателно позоваване на

факти от тях. От цитираните в решението данни от въпросната справка се излага информация за пренасяне на напрежението и въоръжените сблъсъци между сунити и шиити от С. на територията на Л..

Предвид горното, моли съдът да приеме за установено от правна и фактическа страна, че за бежанеца съществува реална опасност и заплаха за живота и към настоящият момент, предвид факта на случващото се в Л. и да отмени решение №872 от 14.06.2013 г. на председателя на Д. поради нарушение на материалния закон, а именно чл.8 и 9 от ЗУБ, както и противоречие с административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона.

Ответната страна оспорва подадената по делото жалба против административния акт, като твърди, че тя е неоснователна, моли да се отхвърли като такава.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага доводи за неоснователност на подадената до съда жалба.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата против Решение №872/14.06.2013г. на Председателя на Д.-МС е подадена на дата 18.07.2013г. по описа на Д., видно от стореното върху нея отбелязване.

Жалбоподателят е уведомен за оспореното решение на дата 05.07.2013г. и на език, който разбира, съгласно записва върху решението.

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в преклузивните за това срокове и от лице, което има правен интерес от обжалване на административния акт, тъй като се явява негов адресат.

Установява се от приложените в административната преписка писмени доказателства, че производството е започнало по общия ред и е образувано по чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2, вр. чл. 68, ал. 1, т. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Подадена е молба за предоставяне на статут, рег. № 520 от 05.03.2013 г. от А. М. Х., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Л., гражданин на Л., арабин по народност, вероизповедание -мюсюлманин-шиит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, приложена също по делото.Допълнително лицето е посочило пред Д. и адрес, на който да пребивава.

Молбата е последваща по смисъла на §1, т.б от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците/предходна молба от 30.05.2012г. и от 18.07.2011г./. Видно е от молба с рег.№ Уп—1849 от 04.012005г., че жалбоподателят за първи път е подал молба за предоставяне на статут на бежанец от Република България.

Производството е образувано с регистрирането на чужденеца съгласно приетия от съда регистрационен лист: рег.№УП1849/05.03.2013 г.

По предходните молби за закрила от А. М. Х. има образувани и приключили три административни производства пред Д.. Последното производство е започнало с регистрирането с рег. лист рег. №УП 1849/24.01.2012г. С решение № УП-8 от 26.01.2012 г. на интервюиращия орган при Д., молбата на ливанския гражданин е отхвърлена като явно неоснователна. Чужденецът е обжалвал административния акт и с решение № 1270 от 12.03.2012 г. на административен съд С.-град, първо отделение жалбата е отхвърлена и решението е влязло в сила. По делото са окомплектовани с административната преписка Решение № 1270 от 12.03.2012г. на АССГ, I-4 състав, което е в законна сила от 12.03.2012г. и, с което е отхвърлена молбата на чужденеца,

както и Решение № 4166 от 12.09.2011г. по дело 0 6906 от 2011г. по описа на АССГ, I-5 състав, в сила от 12.09.2011г., с което също е била отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут по ЗУБ. Жалбоподателят е бил поканен за интервю с Покана за интервю вх.№УП-1849/05.03.2013г.

Съдът е приел като писмени доказателства по делото протоколи от проведени интервюта с жалбоподателя, в които той посочва своята бежанска история.

Установява се от тези протоколи от проведено интервю с вх.№УП-1849/09.04.2013г., вх.№УП-1849/11.03.2013г., вх. №УП-1849/11.03.2013г., че лицето излага бежанска история, от която не следва извод за риск от преследване или тежки посегателства спрямо молителя по смисъла на ЗУБ. Жалбоподателят сочи, че е снимал в близост до техен обект, като не излага нови факти, които не са били предмет на предходен съдебен контрол.Лицето е пътувало през Гърция през април 2005г. От Гърция заминал за Л. и след това отново през Турция пристигнал в България през 2011г. В първото си интервю от 23.02.2005г. сочи, че избягал от Л., защото сирийците го търсили, тъй като ударил сирийски офицер, който говорил неприлични неща на момичетата, които били съседки на жалбоподателя. През 2005г. в интервюто изтъква, че него го преследвали сирийците в Л., а не ливанската власт. Видно от протокола от проведено интервю от 19.07.2011г., жалбоподателят е посочил, че поддържа това, което е казал за проблемите си пред Д. през 2005г. Жалбоподателят за първи път изтъква в интервю по протокол от 25.02.2012г., че е имал проблеми с Х., т.с. нови факти и обстоятелства свързани с искането му за предоставяне на статут. Твърди в това интервюто, че след завръщането си от Гърция през 2007г. в родното му село в Л., бил задържан 55 дни от Х., за това, че правил снимки за спомен от природата в родното му село.

Заявява, че е обвинен от Х., че е работил за М. и правил снимки на базите им. Соци и, че получил заплахи и се махнал от това село, а после заминал за Б..

Същите факти лицето изтъква и в интервюто по протокола от 09.04.2013г. Лицето изтъква още, че той заминал за селото си и там Х. го нападнали и били. Завърнал се обратно в Б. и взел виза за Турция. През това време се завърнал в [населено място], приближил техен център и стрелял по тях през август 2008г..След това веднага заминал за Турция. В предходното интервю от 11.03.2013г., видно от представения по делото протокол, лицето изтъква тези факти, като заявява и, че в Л. имало според него въоръжен конфликт, бил арестуван само веднъж през 2008г..

В съдебно заседание на 06.08.2013г. сочи, че е от [населено място], което е в близост от 40км. от сирийската граница и на 30м. от израелската граница.Отново изтъква пред съда, че в това село „Х.“ имали офис и бил задържан 55 дни, задържали го в техния център или офис, както го нарича жалбоподателя, което било и нещо като затвор.

До този момент Д. е постановявала три решения, с които е отказано на жалбоподателя предоставяне на статут по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ, а това се приложените по делото Решение № 269 от 28.04.2005г., на Председателя на Д., Решение № УП 127 от 21.07.2011г. на Интервюиращ орган при Д., Решение №УП -8 от 26.01.2012г. на Интервюиращ орган при Д..

В оспореното четвърто по ред решение №872 от 14.06.2013г., административният орган сочи, че жалбоподателят отново заявява, че е преследван от „Х.“, защото бил направил няколко снимки в близост до техен обект. Също така посочва, че в Л. има въоръжен конфликт и поради това той не може да се завърне там. Твърди, че продължаващите сблъсъци в С. давали отражение в страната му по произход и там също имало война.

Жалбоподателят не твърди, да го е страх от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, респ. той не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение.

Бежанската история на жалбоподателя не сочи на извод, че той е бил принуден да отпътува от Л. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, като изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Не се установява срещу него да са били предприети някакви действия от официалните власти или от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Кандидатът не е имал проблеми с ливанските власти, те нямат никакво отношение спрямо него и той е напуснал легално страната, без да има проблеми.

Видно е от оспорваното решение, че административният орган е анализирал актуална справка №2712/21.05.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на Д.. Същата е приета като писмено доказателство в съдебно заседание на 06.08.2013г.

Действително от нея не се установява заплахата за жалбоподателя по смисъла на разясненията дадени в Решението на С. от 2009г. по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Допълнително съдът е приел приложените в административната преписка справка на дирекция „Международна дейност и ЕБФ" вх.№01-3794/23.05.2013г., Писмо от Д. вх.№УП-1849/14.05.2013г., в което не се възразява на лицето да се предостави статут, становище вх.№УП-1849/18.04.2013г., докладна записка вх.№УП-1849/20.03.2013г., друго Писмо до Д. вх. №УП-1849/11.03.2013г., Молба-декларация вх.№УП-1849/05.03.2013г. 3г. 15. Декларация с вх.№ УП-1849/05.03.2013г. , собственооръчна молба с превод вх.№УП-1849/30.05.2012г., Писмо до дирекция „Миграция"-МВР изх.№135/01.06.2012г. и изх.№122/14.05.2012г.

От справката по делото е видно, че събитията в С. оказват силно влияние на ситуацията в Л.. В информация от 10 април 2013 г. се посочва, че през последните дни в сирийския конфликт са загинали 11 активисти на „Х.". На границата между Л. и С. не спират сраженията между ливанската група и Свободната сирийска армия. „Броят на погребенията в Л. се увеличава с всеки изминал ден. „Х." е все по-дълбоко въввлечена в бойните действия на страната на Б. А.. Организацията вече не може да крие своите убити и ранени", пише ливанският вестник „Ал М.". Официално „Х." отрича да се намесва в С.. В Л. се засилват сблъсъците между сунитите и шиитите. Между религиозните противоречия довели до падането от власт на ливанското правителство.

В информация от 23 март 2013 г. на Р. Новости се съобщава, че сблъсъците в Т. - северната столица на Л., са се възобновили скоро след като е обявена

оставката на министър-председателя на страната Н. М.. Престрелки е имало между жители на алауитския район на града Д. М. и сунитските квартали Ал Каба и Б. ал Табана, където през последните три дни има сблъсъци между сунити, които подкрепят сирийската опозиция, и алауити, които защитават управляващия в С. режим. И. от ЕС посочва, че в момента в Л. съществува крехък баланс между различните общности, преди всичко между сунитите, шиитите и християните. Но заради прииждането на сирийски бежанци, които според ливанските власти, вече са около един милион души, стремително се увеличава сунитското население. По думите на европейския представител сунитите се превръщат в доминираща социална група, което силно влияе на политическата ситуация. Например в [населено място] всеки ден има инциденти.

Основно влияние оказва продължаващата криза в С.. Ливанското ръководство продължава да поддържа позиция на ненамеса в конфликта. Във вътрешно-политически аспект влияние оказват поредицата от масови отвлечения, които до определена степен обединяват вижданията на лидерите на съперническите си политически партии по въпроса за гарантиране на сигурността в страната. Приоритетно за правителството остава разрешаването на въпроса с отвлечените в С. шиитски богомолци, от които досега са освободени само двама.

В С. Л. обстановката е напрегната и често пъти се водят въоръжени престрелки между сирийската армия и групи на Сирийската свободна армия. Обстановката по сигурността в Ю. Л. остава сравнително спокойна. Независимо от това, продължават нарушенията на въздушното пространство от страна на израелските В., които понякога достигат до столицата Б..

Според тази справка, не може да се направи обоснован извод, така както е посочил и ответника, че Л. се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Дори и да има насилие в някои части на страната, то не е безогледно. Отделните сблъсъци между жителите на алауитските райони и сунитите са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. Съгласно скалата на доказване по т.39 от решението на С., жалбоподателят трябва да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, за да бъде слаба степената на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Съдът приема, че административният орган не е допуснал съществено процесуално нарушение на административно производствените правила и правилно е обсъдил наличните в преписката доказателства, заедно с бежанската история на жалбоподателя. В този смисъл той е стигнал и до правилен извод, че за няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно тази скала, безогледното насилие в Л. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там, то не е.

При тези правни изводи ответникът е постановил отказ да предостави хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя.

Установява се от обсъдената от административния орган справка за

актуалната обстановка в страната по произход на жалбоподателя от дата 23.05.2013г., че събитията в С. оказват силно влияние на ситуацията в Л.. В информация от 10 април 2013 г. се посочва, че през последните дни в сирийския конфликт са загинали 11 активисти на „Х.". На границата между Л. и С. не спират сраженията между ливанската група и Свободната сирийска армия. „Броят на погребенията в Л. се увеличава с всеки изминал ден.; „Х." е все по-дълбоко въввлечена в бойните действия на страната на Б. А.. Не се установява от доказателствата по делото жалбоподателят да е засегнат именно от тези локални конфликти и бойни действия на Границата на Л. и С.. Действително в информация от 23 март 2013 г. на Р. Новости се съобщава, че сблъсъците в Т. - северната столица на Л., са се възобновили скоро след като е обявена оставката на министър-председателя на страната Н. М.. Престрелки е имало между жители на алауитския район на града Д. М. и сунитските квартали Ал Каба и Б. ал Табана, където през последните три дни има сблъсъци между сунити, които подкрепят сирийската опозиция, и алауити, които защитават управляващия в С. режим. Последните обстоятелства също не са изтъкнати от жалбоподателя в проведените интервюта, че представляват заплаха за неговия живот.

И. от ЕС посочва, че в момента в Л. съществува крехък баланс между различните общности, преди всичко между сунитите, шиитите и християните. Но заради прииждането на сирийски бежанци, които според ливанските власти, вече са около един милион души, стремително се увеличава сунитското население. По думите на европейския представител сунитите се превръщат в доминираща социална група, което силно влияе на политическата ситуация. Например в [населено място] всеки ден има инциденти.

Основно влияние оказва продължаващата криза в С.. Ливанското ръководство продължава да поддържа позиция на ненамеса в конфликта. Независимо, че в С. Л. обстановката е напрегната и често пъти се водят въоръжени престрелки между сирийската армия и групи на Сирийската свободна армия, то според същата справка обстановката по сигурността в Ю. Л. остава сравнително спокойна.

В Л. салафитското движение е разделено на няколко групировки, ръководени от различни шейхове, както в южната, така и в северната част на страната. С. присъстват в северен Л., най-вече в [населено място] и околните райони А. и Р., в продължение на 50 години. С. разпространяват влиянието си в града, като се противопоставят на поддръжниците на режима на Б. А., много от които са алауити, живеещи в района Д. М. в северната част на града, в непосредствена близост до главния вход на пристанището. Задържането на ислямисткия активист срещу режима на А., Ш. ал-М. през май 2012 г., както и убийството на Ш. А. А. У. в А. от ливанските сили за сигурност в края на същия месец, допълнително мобилизират салафитите в северен Л.. Не е открита информация за салафитско движение на име „Т. С.", действащо в района на [населено място].

С молба по делото от ответника, съдът е приел в съдебно заседание на 06.08.2013г.и допълнителна справка относно актуалната ситуация в Л. към 02.08.2013г.

Въз основа на нея съдът намира за установено, че на обстановката в Л. оказва продължаващата криза в С.. Ливанското ръководство продължава да поддържа позиция на ненамеса в конфликта. Във вътрешно-политически аспект влияние оказват поредицата от масови отвличания, които до определена степен обединяват вижданията на лидерите на съперническите си политически партии по въпроса за гарантиране на сигурността в страната.

Продължаващите боеве в С. принуждават все повече сирийски граждани от засегнатите райони да потърсят убежище в Л.. Това от своя страна, довежда до увеличаване на инцидентите по границата със С. и принуждава ливанското правителство да вземе мерки и да разположи допълнителни военни части в пограничните райони.

В С. Л. обстановката е напрегната и често пъти се водят въоръжени престрелки между сирийската армия и групи на Сирийската свободна армия. Обстановката по сигурността в Ю. Л. остава сравнително спокойна. Независимо от това, продължават нарушенията на въздушното пространство от страна на израелските В., които понякога достигат до столицата Б..

По информация на Р. от 31 май 2013 г. парламентът на Л. е решил да отложи за края на следващата година предвидените за месец юни избори. Причината за отлагането на вота за ноември 2014 г. са вътрешните политически разногласия и гражданската война в съседна С.. Това е вторият случай, в който ливански парламент удължава мандата си. Предишният бе по време на гражданската война в Л. през периода 1975-1990 г., припомня агенцията.

Даже и преди ескалацията на напрежението в Л. предишната седмица политиките в страната са били дълбоко разделени по промените в изборния закон. Повечето партии са против съществуващото правило победителят в даден изборителен район да бъде определян с обикновено, а не с абсолютно мнозинство от получените гласове. Партиите са обсъждали въвеждане на смесена система, която да включва пропорционално представителство, но не са постигнали консенсус по новия закон.

Международната неправителствена организация Ф. Х., изготвяща ежегодни комплексни оценки за свободата на гражданите в страните по света, дава за 2013 г. на Л. следните оценки за спазване: на политическите права - 5, на гражданските свободи - 4, а статутът на страната е — частично свободна. (Скалата на оценяване на политическите права и гражданските свободи е от 1 до 7, като 1 в най-добрата оценка. Статутът на страната се определя като средно аритметично от тях: с т 1 до 2,5- свободна, от 3 до 5- частично свободна, от 5,5 до 7 - не свободна.)

Според Доклада на Държавния департамент на САЩ за Л. най-съществените нарушения на човешките права през годината са изтезанията и малтретирането от страна на правителствените сили за сигурност, тежките условия в затворите и местата за задържани, ограниченията на свободата на движение на палестинските бежанци. Други нарушения на човешките права включват доклади за тормоз на сирийските политически активисти и други бежанци; произволни арести и задържания; продължително задържане в предварителните арести; съдебната система, която е обект на политически натиск и големите закъснения при съдебните

процеси; нарушаването на личните права на гражданите; ограниченията върху свободата на словото и печата, включително и сплашването на журналисти; някои ограничения върху свободата на събранията; ограничения върху правото на гражданите да сменят правителството си; официална корупция и липса на прозрачност; често срещано насилие срещу жени; социална, правна и икономическа дискриминация срещу жените; трафик на хора; дискриминация срещу хора с увреждания; системна дискриминация срещу палестинските бежанци и малцинствените групи; дискриминация, основана на сексуална ориентация; убийства, свързани с незаконно насилие; ограничени трудови права и злоупотреби с работниците имигранти; злоупотреби с детски труд.

Въпреки наличието на ливанските сили за сигурност и тези на О., Х. запазва значително влияние в различни части на страната, а правителството не показва осезаем напредък по отношение на разпускането и разоръжаването на военните милиции, включително и Х.. Палестинските бежански лагери продължават да действат като самоуправляващи се единици и да поддържат сигурността.

От правна страна, съдът намира следното:

Обжалваното решение представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 ал.1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 от АПК. При преценката за законосъобразност на акта, съдът трябва да провери дали той е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби, съобразен ли е актът с целта на закона.

В случая обжалваният административен акт е постановен от компетентен орган-Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, в пределите на предоставената му от закона компетентност и предвидената писмена форма- решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му, т.с. то не е лишено от мотиви в частта по отказа да се предостави статут на бежанец, при спазване на административнопроизводствените правила за неговото издаване и прилагане на материалния закон, същият е съобразен и с целта на ЗУБ.

Не са налице отменителните основания по чл. 146 от АПК, по следните съображения:

Производството пред Държавната агенция за бежанците, което е четвърто по ред е започнало по писмена молба на жалбоподателя, подаден в хипотезите на чл.59, ал.1 от ЗУБ. В случая молбата е писмена, като е бил осигурен преводач Молбата съдържа искане към Република България.

Спазена е и нормата на чл.60, ал.1 от ЗУБ според, която документите за самоличност на чужденеца, подал молба за предоставяне на статут, се задържат и съхраняват в Държавната агенция за бежанците до приключване на производството с влязло в сила решение.

Взети са и пръстови отпечатъци и другите идентифициращи белези, както и личните данни на чужденеца, за което по делото се представиха надлежни доказателства.

По чл.63, ал.2 от ЗУБ при регистрирането на чужденеца Д., е снела данни за имената, гражданството, датата и мястото на раждане, пола, семейното положение и родствените връзки.

Чужденецът по чл. 63а от ЗУБ, след регистрирането му е бил уведомен за проведените интервюта, протоколите от които, бяха обсъдени по-горе. По време на интервютата е присъствал и преводач. Интервюто е проведено на заявен от чужденеца език. Протоколът е подписан от него, от преводача, и от интервюиращия орган.

Според чл.4, ал.1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Съгласно Директива 2004/83/ЕО от 29.04.2004г. относно минималните стандарти за признаване и правното положение на гражданите на трети държави като бежанци или като лица, които по други причини, се нуждаят от закрила, чл.4 пояснява как се оценяват фактите и обстоятелствата при преценка основателност на молбата на лицето търсещо закрила. В този смисъл административният орган компетентен да предостави закрила на лицето, следва на първо място да установи всички относими факти със страната по произход. След съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведените 3 интервюта с жалбоподателя, справки за актуалната обстановка в Л., обсъдени по-горе, съдът намира, че ответникът е оценил молбата на жалбоподателя, съобразно критериите на чл. 4, т.3 от Директивата. В този смисъл административният орган е съобразил оценъчната си дейност довела до мотивиране на постановения отказ за предоставяне на статут по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ

Безспорно ответникът е изследвал мотивите на преследване на жалбоподателя, тъй като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплаха към молителя не е свързана с неговата раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др. Ответникът за да постанови това е съобразил, че когато се преценява основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение дали той действително притежава тази характеристика /чл.10, ал.2 от Директивата/, щом като според субекта на преследването той притежава тази характеристика. Административният орган в оспореното решение е изследвал двете справки от 21.05.2012г. и 23.05.2013г., като хронологически и последователно е проследил събитията във времето относно ситуацията в Л. Във всичките три справки относно ситуацията в Л. от януари 2012г. до август 2013г., нито по-рано до 2004г., няма данни, „Х.“ да са извършвали нападения над граждани в областта на [населено място], за което говори жалбоподателя в интервютата и в съдебно заседание на 06.08.2013г. Правилно административният орган в този смисъл е стигнал до извод за липса на

заплаха за живота на жалбоподателя, респ. същият не е бил заплашван, по начина, по който твърди пред органите на Д.. Самият жалбоподател е заявил в проведените по-рано и обсъдени по-горе интервюта, че не е бил заплашван от ливанската власт, а от сирийците в Л.. Изнасянето на факти, че е бил задържан 55 дни от Х., е изнесено за първи път като факт в интервюто от 25.01.2012г., което се поддържа и сега пред административния орган и пред съда по протокола от о.с.з. от 06.08.2013г. По тези факти вече съдът в своето решение № 1270 от 12.03.2012г. по дело № 1377 от 2012г. на АССГ, I-4 отд., вече е имал възможност да се произнесе. Тези факти са преклудирани с влязъл в сила отказ от закрила.

Съгласно параграф 1 от ДР на ЗУБ, жалбоподателят следва да посочи новонастъпили обстоятелства или факти,, които имат значение за личната му бежанска история. Не се установява от доказателствата по настоящото дело лицето да сочи такива факти по смисъла на параграф 1 от ДР на ЗУБ.

Следва да се има предвид и, че по разясненията дадени в т. 39 от Решение на С. по дело С-465/07, всъщност тежестта на доказване е за жалбоподателя, който твърди, че ще е засегнат живота му ако се върне в страната по произход. В този смисъл и като приема двете справки за достоверни и обективни относно актуалната ситуация в Л. , съдът намира, че жалбоподателят не доказва, че е засегнат поради присъщи на личното му положение елементи. Затова за да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателя следва да е налице изключително висока степен на насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидирана закрила и според скалата на доказване по т.39 от същото решение. В този смисъл с оглед ситуация в Л. изяснена в двете справки по делото, съдът намира, че насилието не е в такава степен, че ако се върне лицето отново в Л., то с много голяма вероятност ще бъде убито.

Тъй като жалбоподателят е гражданин на трета държава, то за правното му положение е приложима общата политика в областта на убежището, развивана от ЕС, съгласно чл.78, пар.1 от ДФЕС.

От друга страна, чл.18 от Х. за основните права, която е част от правото на ЕС, също има посочено като основно право, „Право на убежище”. Текстът на този член се основава на член 63 от Договора за ЕО, заменен с член 78 от Договора за функционирането на Европейския съюз, който налага на Съюза да спазва Ж. конвенция за статута на бежанците. Този член е в съответствие с Протокола относно правото на убежище, приложен към Договорите.Приложим в случая ще бъде и чл.51 от Х., защото българският съд в случая прилага освен ЗУБ и Директива 2004/83/ ЕО в текстовете посочени по-горе.

Съгласно националното право- чл. 8 ЗУБ, сочи, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, социална група, изразява политическо мнение или изповядва политическо убеждение които са основа на преследването, като е достатъчно органът осъществяващ преследването да смята, че е налице такава принадлежност. Цитираната норма от ЗУБ ясно очертава фактическите основания на закрилата и обосновано на доказателствата по делото съдът е приел, че се

налага изясняване на обстоятелствата за осъществяването ѝ.

Настоящият съдебен състав приема, че решението, в частта, в която е отказано на жалбоподателя признаване статут на бежанец, е правилно тъй като доказателствата не сочат на извод, жалбоподателят да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Това той е заявил и в интервюто пред Д.. В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя, които са анализирани, и въз основа, на които административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни.

Следователно трябва да се приеме и от съда, че обстановката в Л. е такава, че не е в състояние на вътрешен въоръжен конфликт, няма и изявление от оспорващия за отправени му тежки и лични заплахи срещу живота и личността му. Оспорващият е този, който носи доказателствената тежест, да установи, че според бежанската му история, в страната му по произход е налице опасност за неговото здраве и живот,.

Съдът приема и, че не е нарушена нормата на чл. 9 от ЗУБ, тъй като на жалбоподателя не е предоставен и хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1, от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя, на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

С решението по преюдициалното запитване посочено по-горе, С. е дал тълкуване на разпоредбата на чл. 15, ал. 1, б. "в", вр. чл. 2, б. "д" от Директива 2004/83/ЕО за установяването на минимални стандарти относно условията, на които трябва да отговарят гражданите на трети страни или лицата без гражданство, за да могат да кандидатстват за статут на бежанец, или на лицата, които по други причини имат нужда от международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила, а именно: 1) съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; 2) съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия

на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства, а реалната опасност от тежки посягателства може да се основава на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила по този закон - чл. 9, ал. 2 и ал. 3 от ЗУБ.

От така цитираните разпоредби е видно, че същите са приети с цел да съответстват на Директива 2004/83/ЕО. В този смисъл са постановени и Решение №2458 от 17.02.2011г. по адм.дело № 14987/2009г. на ВАС, III отд. и Решение №9991 от 05.07.2011г. по адм. дело №4546 от 2011г. по описа на ВАС, 5-чл. Състав.

Административният орган в тази връзка, е обсъдил относимите към молбата за предоставяне на хуманитарен статут факти и доказателства, посочени по-горе, както и е съобразил актуалната обстановка в Л. към датата на постановяване на обжалваното решение В този смисъл правилно е приложено и общностното право, визирано в Х. към Договорите за създаване и функциониране на ЕС, Директива 2004/83 на ЕО. Член 51, параграф 1, първо изречение от Х. на основните права гласи: „Разпоредбите на настоящата харта се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите членки, единствено когато те прилагат правото на Съюза“. В случая, съдът приема, че прилага правото на Съюза, доколкото чл.15 от Директива 2004/83/ЕО имаща пряко приложение, независимо, че е част от директивата, сочи минималните стандарти относно условията, на които трябва да отговарят гражданите на трети държави при търсенето на статут на закрила.

Административният орган е съобразил решението си и с „неписаните“ основни права на Европейския съюз, разгърнати в съдебната практика на Съда, считано от приемане на Решение по дело Stauder (дело 29/69, точка 7) до, например, Решение по дело Mangold (дело С 144/04, точка 75), да се прилагат в пълния им обхват дори когато в конкретния случай Х. на основните права е неприложима, с други думи, да зачете основните права, които съгласно член 6, параграф 3 Д. имат качеството на общи принципи на Съюза, самостоятелно и независимо едновременно с основните права от Х. съгласно член 6, параграф 1 Д.. Съгласно член 6 Д. Х. на основните права е част от първичното право. Вторичното право на Съюза, каквото е посочената директива, трябва да се тълкува, доколкото е възможно, в съответствие с първичното право и следователно в съответствие с основните права. Доколкото даден правен акт може да се тълкува по няколко начина, следва да се даде предимство на тълкуването, което не би влязло в конфликт с основните права, защитавани от правния ред на Съюза. Съгласно член 51 от Х. на основните права последната следва да се зачита при прилагането на Директива 2004/83/ЕО. Въпросът за тълкуването и прилагането на правен акт в съответствие с основните права обаче изобщо не може да се постави извън приложното поле на този акт. Следователно, след като Директива 2004/83 урежда разглежданата в настоящия случай хипотеза то е необходимо да се разглежда и въпросът за преценка на разпоредбите на Директивата в светлината на Х. на основните права. Същият извод важи и по отношение на

разпоредбите на ЕКПЧ, които, подобно на Х. на основните права, също биха могли да са от значение за целите на тълкуването единствено във връзка с приложното поле на Директива 2004/83. Правото на бежанец, които му гарантира ЕС и ЕКЗПЧ на зачитане на живота и достойнството дори и от правораздавателния орган, е залегнало и като основна линия на изложението дадено в Решение на Съда по правата на човека от дата 21.01.2011г. дело № 30696 т.нар. дело „M.S.S”.

При горните съображения, съдът приема, че обжалваното решение, е правилно и законосъобразно, тъй като с оглед на проверката, която извършва по чл. 146 от АПК, същото е постановено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма, няма допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон, съобразен е с целта на закона.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на А. М. Х., ЛЧН:[ЕГН] със адрес: [населено място], [улица] против Решение 872/14.06.2013 г. на Председателя на Д., с което е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: